

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIII. Núm. 677

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

25 agost 1934

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

En aquests moments de prova, lluitem ardidament

Santa Teresa de Jesús, en la seva obra «Camino de perfección», explica els motius que la van induir a fundar amb una gran austeritat i «estrechura» el monestir de Sant Josep.

Santa Teresa va voler que les seves deixebles seguissin el camí de l'austeritat i portessin entorn del cos el cinyell de la penitència, per a contrarestar els estralls que feia en altres pobles la reforma protestant.

Segurament si la Santa d'Àvila, en aquests moments convisqués amb nosaltres, recomanaria també a tots els cristians que seguissin camins d'austeritat i de sacrifici. Certament que no existeix cap reformador, però existeix un estol de sectaris que s'han proposat bandejar la civilització cristiana.

Dissortadament els catòlics no s'han donat encara compte del mal que estan fent els sectaris en l'ordre espiritual. ¿I sabeu per què hi ha tanta de gent que no s'adona de les escames dels sectaris? Perquè donen més importància als fets d'ordre polític que als que tenen caràcter religiós.

Si el temps que perdem entaulant polèmiques sobre qüestions d'ordre polític, l'aprofitéssim per a treballar per la causa de Déu, segurament els sectaris no ens atacarien amb tanta d'audàcia.

En cada època cal lluitar amb les armes que poden conduir els lluitadors a la victòria. En els temps moderns no podem lluitar amb les armes que empraven els pobles medievals. Si l'adversari ens escomet amb armes modernes, no el podrem vèncer si ens defensem amb una fona.

En aquells temps que eren reconeguts els drets dels catòlics, podíem restar una mica inactius; però en aquests moments, que existeix una forta ofensiva contra l'espiritualitat cristiana, cal que posem totes les nostres activitats al servei de l'Església. Pot fer un gran bé l'apostolat dels laics, quan és completament sotmès a la Jerarquia. En canvi, esdevé perjudicial i desorientador si cada u de nosaltres es creu amb el dret de construir una capelleta i de col·locar-se a la porta amb un bàcul a la mà.

Alguns elements, influenciats segurament pels de-

fensors de les doctrines liberals, s'atreveixen a blasmar l'actuació dels qui tenen el deure d'obeir. No es donen compte que la força més gran del Catolicisme és la cohesió i la disciplina. Els catòlics formem un cos orgànic. Aquesta unió que ens fa forts es trencaria si nosaltres deixéssim d'escollir la veu dels qui Déu ha elegit per Pastors dels nostres ramats. No tinguen la pretensió de fressar-vos el camí que hem de seguir. Obeir no és una humiliació, sinó un deure i una virtut. Quan obeïm no hem d'oblidar que la responsabilitat no és del qui obeeix, sinó del qui mana; i, per tant, encara que no ens plagui fer el que ens manen, hem d'obeir, perquè ningú no ens ha donat autoritat per a convertir-nos en guiatge dels altres.

És tanta l'audàcia dels qui es passen la vida protestant, que no solament s'atreveixen a desoir la veu del Pastor, sinó la d'aquell que té la representació de Jesucrist. Trobaríem molts de catòlics que, sense donar-se'n compte, es colloquen d'esquena a Roma. Germans, no siguem nosaltres un d'aquests. Sapiguem esguardar Roma, perquè d'allí ens ve la llum.

En aquests moments que els enemics de Jesucrist alcen la llança per a ferir-nos, en compte de desertar del nostre lloc, fem un esforç per a mantenir no solament les nostres posicions, sinó per a seguir avançant amb la bandera de Crist a la mà.

Com les ovelles humils, sapiguem col·locar-nos entorn del nostre Prelat. Ell sabrà conduir-nos per camins dreturats. I sobretot, germans, sapiguem predicar amb l'exemple. Si no hi hagués cap diferència entre un cristià i un pagà, ningú no creuria en les doctrines que expandim. Sapiguem posar-nos en aquests moments de lluita i de prova la túnica refulgent de l'austeritat. No escauen les draperies llampanants als seguidors de Crist.

Els sectaris mai no podran prendre'ns la bandera que flameja en les nostres mans; però cal fer vibrar el nostre esperit i deixar de banda la indiferència i l'apatia.

No vencen els inactius i els abúlics, sinó els qui saben lluitar ardidament.

FANTASIES BÍBLIQUES

Josep, fill de Raquel

PER JORDI ARNAU

I

L'ambaixada

Jacob té els seus fills escampats amb els ramats. Té, però, al seu costat Josep i Benjamí, fills de Raquel, l'estimada Raquel, la bella Raquel. Benjamí és encara un infant de tres anys, Josep ja és un jove, ja podia anar amb els seus germans per les terres de Siquem; però Jacob n'està gelós i el vol prop seu. Ell ha de ser el seu consol i el seu confort ara que tota una centúria d'anys carrega sobre les seves espatlles.

— Vina, Josep; seu aquí al meu costat, deixa'm mirar els teus ulls que són els ulls mateixos de la teva mare Raquel. Veus allà? ¿Aquell pic blanc de dalt d'aquella muntanya? És la sepultura de la teva mare Raquel. Catorze anys vaig servir el seu pare Laban per ella i encara sis més per fer-la contenta. Déu ens l'ha presa, beneït sigui el sant nom de Déu! Tu em fas memòria d'ella; sense tu em moriria de pena. No em deixis pas, Josep. He de veure els teus ulls tres vegades cada dia.

— Jo, pare, sóc un pobre puntal. Els meus germans sí que poden treballar i fan prosperar la casa. Em plauria tenir l'edat i fer com ells.

— Escolta, Josep; torna'm a contar els teus somnis que aquests dies m'han fet pensar molt i molt.

— Cada dia somnio coses, pare; però després se m'esborren de la memòria. Semblen coses d'un altre món que m'impressionen. ¿Qui sap si no són més que ximpleries!

— Aquell de les espigues, Josep.

— Veureu, pare, que tots els germans segàvem un camp i també Benjamí com si ja fos gran. I cada u va fer la seva garba i la va lligar. Jo vaig posar la meva dreta i els altres van posar cada u la seva al voltant de la meva i aquestes no s'aguantaven dretes, sinó que s'inclinaven al voltant de la meva, com si li fessin acatament.

— I aquell dels estels i de la lluna i el sol?

— No sé com explicar-me. Era com si fos de dia que es veia el sol, i com si fos de nit que es veien la lluna i els estels. I el sol i la lluna i onze estels es posaren a terra prop dels meus peus com si m'adovressin.

— Just! M'han fet pensar molt i no sé que m'hi digui; però amb els teus germans no en parlis, s'ho prendran malament. Jo mateix, tant com t'estimo, m'enfadava de pensar que vingués un dia que fossis més que jo a casa meva. Els teus germans et tenen enveja, Josep, no els provoquis. Es pensen que tu em vas descobrir...

— Cal·leu, pare, ni fer-ne memòria.

— I envegen aquesta túnica de colors que portes i que et va fer teixir el meu amor. Bala hi va posar tota la seva habilitat. I ara amb aquests somnis... Misèries i misèries! Jo els conec i els beneixo i demano per ells la protecció del Senyor. En la des-

cendència llur s'han de complir les promeses del Senyor i Judà serà el més gran com el lleó entre les feres. No són de raça de Caïm, penso jo. Rubèn m'ha fet sortir a la cara els colors de la vergonya. Levi i Simeó van obrar traïdorament i per ells vàrem haver de fugir de Siquem com si fóssim malfactors. La vida de l'home a la terra és una pura misèria. Que Déu els perdoni com els perdono jo. Tu no et moguis del meu costat; ets innocent de tota culpa i, si a Déu plau, tindràs les virtuts de l'avi Abraham i del pare Isaac. Què deu fer el pare a Mambré? Encara tinc esperances de reveure'l.

— Té els ulls ben apagats, pare. Quan el vàrem visitar, no fa molt, es repenjava en el meu braç per donar la volta a la seva tenda i em deia: "Josep, fill de Jacob i fill meu: no deixis mai els camins del Senyor que ha promès les seves benediccions als fills dels meus fills", i em preguntava per Judà com si fos el centre de tots els seus pensaments. Pare, ¿què té Judà de més que els altres germans?

— Misteris del Senyor, Josep; no vulguis penetrar-los. Potser en la seva descendència seran beneïdes totes les nacions de la terra.

— ¿Em parleu del Salvador promès a Adam i a la descendència d'Abraham?

— Tot això, Josep, ara com ara no és més que una boira; un dia, però, es tornarà núvol i plourà una aigua abundant i la terra quedarà fertilitzada i el misteri serà aclarit. ¿Senyor, Senyor, aplaneu els vostres camins i visiteu-nos amb la vostra misericòrdia! Ara nosaltres som aquí forasters, però la tomba de Raquel florirà i la d'Abraham i Sara treurà arrels i tota aquesta terra de les vores del Jordà serà de la vostra descendència tal com el Senyor ho va prometre a l'avi Abraham. Fins que arribi el dia... Tu saps el camí que porta a Siquem?

— I tal, pare; amb vós l'he seguit més d'una vegada. No lluny d'allí hi ha el pou que vós vàreu obrir per abeurar els ramats.

— Els teus germans han de ser allí pasturant les ovelles, les vaques i els camells. Qui sap si encara és un país d'enemics d'ençà que Simeó i Levi en van prendre una venjança injusta! Fa temps que no sé res d'ells.

— Si vós voleu que hi vagi, jo us en portaré notícies.

— Voldria que hi anessis i voldria que no et moguessis del meu costat; no sé què fer.

— Són quatre dies, pare, entre l'anada i la tornada. Aviat són passats. La meva absència ha d'ésser curta.

— Ens toca encara peregrinar i és bo que t'hi acostumis. Proveeix-te de pa, formatge i ametlles. Unes monedes de plata a la bossa et faran bona companyia. De les ramades que tenim aquí tria un ase valent i caminador, i escurça l'absència tant com puguis. No moguis raons a ningú pel camí. No et facis trobadís amb les colles de Madianites que

van camí d'Egipte; que no són gent de la nostra mena. No et fiïs d'amics fingits ni facis estada a casa dels Siquemites. Quan trobis els teus germans pensa que són més grans que tu i que Rubèn és el primogènit a qui s'ha de donar tot honor. No els parlis dels teus somnis, que els faries envejosos. Porta't amb ells com pertoca al germà petit; no hi facis, però, cap llarga estada, que jo t'espero amb angúnia.

— Pare; em doneu instruccions com si hagués de viatjar a la Caldea, a la terra d'Abraham; però jo tindrè d'elles bona memòria. ¿Voleu que sigui demà la meva sortida?

— Doncs que sigui demà. Lia que t'arrangi les provisions. Potser, com a bona mare de tots els fills, et voldrà fer algun encàrrec... Pensa que és com si et fos mare en el lloc de Raquel.

L'endemà a punta de dia, quan el sol encara no havia sortit de darrera les muntanyes de Galaad, Josep besava al seu pare i després Benjamí que dormia i tot seguit, cavalcant l'ase, sortia trotant pel camí en direcció a tramuntana, mentre el seu pare a la porta de la tenda el veia marxar.

Quan Jacob perdé de vista el seu fill Josep, fill de Raquel l'estimada, va sentir una punxada al cor. Es preguntava:

— Quin mal pensament he tingut? ¿Per què en comptes de Josep no hi enviava el sirvent Elad? No era bo qualsevol per complir un tal encàrrec? I ell ho desitjava, córrer aquest tros de món! I bé es mereixia que se li donés aquest gust! És bo com el pa, obedient com una ovelleta manyaga, i té els ulls, els mateixos ulls negres que la seva mare Raquel! El Senyor l'acompanyi en el seu camí!

El C. A. D. C. I. a la U. R. S. S.

PER R. RUCABADO

Fan mal fet els diaris que donen compte dels greus esdeveniments del Centre Autonomista de Dependents del Comerç només que com a lluites internes d'aquella entitat. Quan una associació arriba al número 29.347 de socis admesos, quan té la història i porta el pes social i la significació ciutadana que té el Centre Autonomista, unes lluites que no són per qüestions de detall sinó d'ideologia, encara que siguin internes revesteixen una transcendència enorme per la influència que tenen i les conseqüències que poden portar a Catalunya. L'afer del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria mereix l'atenció i l'interès de tothom, no la simple curiositat ni l'afany de treure partit per les controvèrsies polítiques del fet que la Generalitat hagi nomenat interventor i presidit un delegat d'ella les votacions. Si no tingués la Generalitat altre pecat que aquest l'absoldríem de bon cor, perquè si no hagués fet altra cosa que aquesta penso que podria justificar-se la intervenció davant del fet de la pertorbació de l'ordre i davant de la necessitat de garantir la seguretat de les persones i la veracitat del sufragi. El pecat dels dirigents de la Generalitat no és aquest, està en el doble joc d'ara autoritzar la junta, ara denegar permís per ella, ara tornar-la a permetre, donant ales i pretext als elements de la Minoria d'Oposició que assaltaren el local el diumenge, 12. Està en el fet d'haver consentit la col·locació d'una bandera que no és la del Centre ni la de Catalunya (que mai no havia portat l'addició de cap estrelleta ni cap emblema especial), bandera que representa una deslleialtat envers la República Espanyola i un perillós compromís per als interessos catalans. Està, més que tot, la culpa en la política demagògica i excitadora dels instints desbordats, que amb la dèria de conservar adeptes per al partit crea les forces revolucionàries que fan impossibles el govern i la pau a Catalunya (com el cas dels rabassaires) i que han d'acabar per ensorrar Catalunya en la guerra social i en la ruïna.

Permeteu-me aquesta digressió inspirada, com dic,

pel fet que alguns diaris donin més importància al detall de la intervenció de la Generalitat que al fet gravíssim d'existir una quantitat de jovent de la professió mercantil embriagada per un esperit de revolució a ultrança. Hom perd de vista aquest últim factor que és el més important, i jo voldria cridar l'atenció general sobre aquest cas gravíssim de l'orientació ultraesquerrana i de la impaciència revolucionària d'aquest jovent, fet malbé, de tendre en tendre, per les perniciosos propagandes que a raig se li vénen predicant ja fa anys, i excitat pel *qui en dona més*, per la *surenchère*, que diuen els francesos, per la concurrència de radicalismes que és aliment d'aquesta joventut i que dona els seus fruits, nuncis d'altres fruits pitjors, en el sector social de Catalunya fins ara més refractari per seny i per temperament a l'acció social revolucionària, els dependents del comerç.

El resultat net dels episodis d'aquests dies, el més típic dels quals és l'assalt del Centre i proclamació d'una junta intrusa el dia 12, ha estat la votació del consell general celebrat en la nit del 17 i matinada del 18, que dona als intrusos de fet una supremàcia de dret per haver estat elegits per 353 vots de majoria (1216 sobre 863) el president, secretari i bibliotecari pertanyents a l'anomenada *Minoria d'Oposició Mercantil*, o sigui al grup extremista que donà l'abandó en la vaga del 13 novembre últim, que fou la primera vaga de dependents de comerç de Barcelona. Aquesta *Minoria* ha esdevingut des de diuendres majoria en el C. A. D. C. I., el qual des d'ara es pot considerar canviat d'orientació i llançat de boig per la via dels més estridents radicalismes. Com a dependent del comerç que sóc sincerament m'interessa, encara que no soci actual del Centre (perquè em vaig donar de baixa el mes d'octubre de 1933, en accentuar-se la que jo crec funestíssima tendència a les vagues). Però encara que jo no fos de l'ofici ni tingués cap relació personal amb l'entitat, me n'ocuparia amb viva atenció, per la transcendència que aquesta nova ensorrada del Centre, ja prou descar-

rilat des de fa nou o deu anys, ha de tenir en la història social de Catalunya.

Per a situar bé el nostre comentari sobre els actuals successos i sobre el novíssim daltabaix d'aquella entitat, primera en importància de les associacions obreres catalanes, em caldria recordar les primitives polèmiques aquí portades contra els dirigents del C. A. D. C. I. i la Federació de Dependents de Catalunya en donar les primeres passes pel terreny perillós de la vaga, en fer-se allí la primera sembrada i primera propaganda de les doctrines i tendències socialistes, i especialment en declarar-se en l'assemblea de Lleida, l'any 1925, l'adhesió del C. A. D. C. I. i de la Federació a la Internacional Socialista d'Amsterdam, la II Internacional. Podríem retreure també en garantia de justícia i d'imparcialitat la nostra actitud disconforme i protestatària contra l'espoliació practicada en temps de la Dictadura en lliurar el Centre Autonomista al Sindicat Lliure, per aquella política feixista d'amargant memòria, que va tenir la trista eficàcia de preparar i fer possibles, amb els procediments reprovables i les finalitats baixament polítiques que sota la capa social i obrerista emprava, els esdeveniments actuals. I en últim terme caldria reproduir la nostra campanya de l'any passat contra la vaga de dependents, nefast esdeveniment els pessims resultats del qual estem tocant, perquè ara sí que es pot ben dir que la vaga ha mort el Centre Autonomista. Perquè la política de radicalismes llavors duta a l'acció pràctica, havia de conduir a l'actual conseqüència, que els més radicals s'empararessin del Centre i arribessin de pressa a l'hegemonia. Així l'entitat quedarà com una porta oberta al grup més radical i més extremista i que actuï amb més gosadia i desvergonyiment.

La fulla comunista *L'Hora* (18 agost) excita i esperona encara més l'esperit revolucionari de les agrupacions que responen a les inicials una mica còmiques si no fossin tràgiques, la M. O. M., el F. U. M. (Minoria d'Oposició Mercantil, Front Únic Mercantil) i remarca que la vaga de dependents de 1933 fou el primer assaig de front únic.

"La vaga és la intuïció del socialisme", ha escrit Jordi Sorel, i ço que vol expressar el periòdic comunista és que de la vaga aquella, i de la seva preparació i gestació prové l'abalançada de les masses del Centre cap al socialisme pràctic, cap a l'acció revolucionària, l'escalf de la qual és mantingut per la literatura dels mitings, per la prosa sindicalista, per les vagues parcials posteriors. Però quan les masses del Centre s'han llançat a l'acció, ja no els ha acontentat el socialisme de la Internacional d'Amsterdam (I). Les masses volen carn crua i ultrapassada la Internacional II i desbordats ja "per burgesos" els elements que iniciaren l'ingrés a ella, la major tensió i més alta temperatura revolucionària no porta més que a dues solucions o dos camins, o la III Internacional, és a dir, la Internacional Roja de Moscou, o la IV, l'A. I. T., o sigui, la Internacional dels Anarquistes. Avui no som encara d'aquesta última, però sí que estem abocats a la primera. I el molt possible ingrés del Centre Autonomista (diuen que una junta es convocarà de seguida per a un canvi d'estatuts i es proposarà suprimir el nom d'autonomista) a la Internacional de Moscou, fet que és d'elemental preveure, penso que és tan greu i alarmanant que bé val la pena que la premsa catalana se'n preocupi i no qualifiqui més de lluites internes una dissenió que ha de fer gravitar cap a la més negra

orientació revolucionària, cap al règim i el contacte dels soviets, la més forta entitat obrera de llengua catalana i fins ara d'esperit català.

No exagerem en aquest càlcul, en aquesta previsió elemental. N'hi ha prou amb recordar-se que el Front Únic Mercantil, agitador i executor veritable de la vaga de 13 novembre, fou menat per elements comunistes entre els quals es destacava en primer terme en Jordi Arquer, i que el diari d'aquest, *Adelante*, comunista també, fou el portantveu del comitè de vaga. Convé remarcar que el triomf a dins del C. A. D. C. I. de la minoria d'oposició mercantil representa el triomf del grup comunista d'En Jordi Arquer. I això és patentíssim perquè l'endemà mateix de l'assalt al Centre, o sigui el dilluns, dia 13, se celebraren en el C. A. D. C. I. les eleccions per a Vocals Obrers del Consell del Treball i resultà elegit el dit camarada Jordi Arquer per 8.897 vots. El resum d'aquesta votació venia en una nota que no tots els diaris publicaven, malgrat la seva importància i significació.

La F. E. T. ens tramet aquesta nota:

"Les eleccions efectuades dilluns passat al Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria donaren el següent resultat:

Grup 19. — Jordi Arquer, candidat de la M. O. M., 345 vots; R. Ràfols, candidat de la F. E. T., 90 vots.

Grup 22. — F. Espuny, candidat de la M. O. M., 26 vots; Antoni Obach, ídem, de la F. E. T., 24.

En virtut de les disposicions de la llei, s'aplica als candidats triomfants tot el cens del Centre en el Grup corresponent; o sia 8.897 vots en el Grup de Comerç en general, i 1.612 vots en el grup de Banca, Assegurances i Oficines (2).

La F. E. T. és la Federació d'Empleats i Tècnics que forma part de la Segona Internacional. La Minoria d'Oposició Mercantil (M. O. M.) és la que patrocina En Jordi Arquer i essent aquest comunista adverat i declarat propagandista soviètic; la situació de les forces respectives la dona la següent comparança de les dues primeres dades d'aquest resum:

Ramon Ràfols, socialista (2.ª Internacional), 90 vots.

Jordi Arquer, comunista (3.ª Internacional), 345 vots.

Els comentaris en primer terme els adreçaríem al camarada Ràfols amb el qual contendírem en 1925. Voldríem saber què hi diu, ara, ell qui esmerçà tota la literatura roja de què era capaç, ell qui retragué i refregà tantíssimes vegades el *Proletaris, uni-vos!* de Charles Marx, què hi diu davant el fet que els proletaris als quals ell s'adreçava s'hagin unit també, però unint-se sota d'una bandera revolucionària que no és la d'ell, sota d'una bandera molt més roja que la seva, agrupant-se a una Internacional que no és la seva. Bé pot recordar el camarada Ràfols la nostra argumentació sostenint que el fet de la pluralitat d'Internacionals ("*La Internacional i sa trencadissa*") desfà i esmicola la dialèctica marxista, perquè de fet els proletaris no s'uneixen en una unió absoluta universal i permanent, sinó que es divideixen per grups que s'odien i es combaten, o sigui que la filosofia del materialisme històric queda desmentida i refutada. Perquè, malgrat que la professió sigui una, les idees, tendències espirituals i temperaments són molts, i el qui vol ajuntar els obrers es troba amb homes que tenen cor i ànima, homes que s'agru-

pen no pel que fan, sinó pel que pensen. I per això la pretensió socialista, d'agrupar tots els obrers en una sola i única associació, en un sindicat únic universal i absolut, fracassa i s'enderroca perquè no és més que un sofisma hipòcrita, perquè amb el mateix dret que Carles Marx, cadascun dels qui es creuen conductors i cabdills de la classe obrera també exclama: *Proletaris, uniu-vos!* Perquè cadascú té dret a dir el que Marx pensava i no deia: "*Uniu-vos AMB MI.*"

En realitat no cal que jo preguntí què hi diu En Ramon Ràfols davant de l'allau dels més radicals que ell. Ja ha parlat En R. Ràfols i Camí. Ha parlat (v. *El Matí*, 16 agost), però... no sap què dir. És que els revolucionaris no saben què dir quan surt un més revolucionari que ells. És la història de sempre. Però nosaltres, sí que sabem què dir. Els qui varem damnar l'ingrés de la Federació Catalana de Dependents de Comerç a la Internacional d'Amsterdam som els que *a fortiori* podem damnar amb més energia, amb més força i raó, la imminent entrada del Centre i de la Federació a la Internacional de Moscou, perquè amb la victòria del divendres i amb el triomf d'En Jordi Arquer, la russificació del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria és cosade dies.

Els qui varen assaltar el local del Centre el diumenge 12 cometent un acte justament qualificat d'usurpació i violència, penjaren al balcó el següent rètol: "*Des d'aquest moment el Centre està en mans dels treballadors mercantils*". En un cartell fixat per les parets els mateixos elements s'atribuïen el caràcter d'AUTÈNTICS treballadors mercantils. Si no fos revelació d'una gran davallada intel·lectual i moral, aquest exclusivisme seria humorístic. El Centre fou creat fa més de 30 anys i això vol dir que moltíssims dels qui ara s'han emparat per violència moral del Centre, en la immensa major part joves de quinze a vint anys, no havien nascut encara, i tots els socis antics portem treballant en el comerç moltíssims més anys que ells tenen de vida. Però és propi del socialistes (parlo ara en el sentit més ampli, compronent els comunistes i els llibertaris), és propi, dic, dels adeptes a qualsevol de les tres escoles socialistes, apoderar-se i atacar amb preferència els béns i les persones dels pobres, dels altres obrers, abans que apoderar-se dels béns dels rics i de fer mal a les persones i als interessos dels rics. El C. A. D. C. I. és una societat obrera, amb un bon patrimoni, local, serveis, utilitatge, orgull legítim de les generacions de treballadors del comerç que treballant el varen bastir. Doncs contra aquesta propietat dels obrers, contra aquesta propietat sindical en el rigorós terme sociològic, han anat els socialistes assaltants. Els comunistes s'han llançat a arrabassar la propietat d'una entitat que no és d'ells, d'una associació obrera que ells no construïren, a apoderar-se del fruit dels esforços d'altri, del treball d'uns obrers que no són ells, i que no pensen ni senten com ells.

I no podem mai sortir de la refutació contínua del sofisma, que ens surt al pas com la claror del dia. Quan els extremistes es qualifiquen ells mateixos d'AUTÈNTICS treballadors, volen dir que no n'hi ha prou de treballar en el mateix ofici, que no n'hi ha prou d'ésser dependent del comerç.

Cal que el dependent PENSI com ells, perquè li atorguin la patent o el títol de treballador AUTÈNTIC. I jo demano: ¿On és la lluita de CLASSES? Si el fet de treballar en el comerç no

és factor decisiu per a la classificació i l'associació, si el fet material no és prou perquè reconeguem els vostres companys de professió com a VERTADERS companys vostres, si és que exigeix que PENSIN com vosaltres, que tinguin tal o tal altra CONSCIÈNCIA igual que la vostra, llavors no hi ha tal lluita de classes, llavors estem en plena lluita de PENSAMENTS, lluita d'OPINIONS, lluita de SENTIMENTS, i, per tant, el materialisme històric, la concepció materialista del món s'ensorra i es destrueix, oh socialistes i comunistes!, i és desmentida en la vostra pròpia boca.

Anirà per llarg la controvèrsia, perquè no estem més que al començament d'un acte, que segurament no serà pas l'últim del drama. Jo sols volia consignar avui la gravetat extrema que significa la victòria de la gent del Front Únic Mercantil, de la Minoria d'Oposició Mercantil, perquè l'hegemonia d'aquests elements és l'hegemonia del comunisme en els dependents organitzats. És l'hegemonia, ja no de la Internacional socialista d'Amsterdam, sinó de la Internacional comunista de Moscou. És l'hegemonia dels dirigents, de les doctrines i de les propagandes soviètiques. I un nom sol basta per a justificar aquesta alarma, el nom de la personalitat més vistosa dels treballadors mercantils, de la F. U. M. i de la M. O. M., En Jordi Arquer.

Tenim davant dels ulls els escrits d'aquest entusiasta propagandista de les doctrines i els procediments de la U. R. S. S., apologista de Lenin i de Trotski, heralder del comunisme, traductor de Lenin, Stalin i Bukharin, col·laborador dels diaris comunistes *L'Hora*, *La Batalla*, *Front*, *Documentos Contemporàneos*... i a més filòsof entusiasta de la violència i del despotisme revolucionari, deixeble de Sorel i de Nietzsche, partidari i defensor del terrorisme emprat a la Rússia Soviètica, psicòleg que exilia de l'ànima humana el sentiment i la compassió (3). Les idees d'aquest treballador mercantil que exercirà des d'ara la seva prepotència en el C. A. D. C. I., conquistat per les seves hosts, ofereixen un interès general vivíssim, i prometem dedicar-li tot l'article pròxim.

Però no volem acabar aquest sense dir quin és el veritable i més pregon interès nostre. No és pas el de defensar cap base econòmica ni cap interès material isolat dels dependents, sinó un interès moral que els supera i els conté tots. Anem a defensar la religió, atacada no encara en la lletra, però sí en la seva base intel·lectual i psicològica per aquests bàrbars adoradors de la violència i blasfemadors del sentiment. Defensem la religió encara que sembli que ells no l'ataquen ni se la posen, ara com ara, a la boca. Ho sembla només, perquè si jo acuso d'incompatible amb la religió la ideologia de Jordi Arquer, tal volta ell contestarà que contra la religió no ha escrit una sola paraula, i jo li replicaria que basta que ell propagui i procuri l'adveniment del comunisme segons el sistema de Lenin i de Stalin, basta que ell procuri la difusió i canti les meravelles de la Rússia Soviètica, perquè l'actitud i l'amenaça antireligiosa sigui sobreentesa. Perquè el soviètisme és incompatible amb la religió i expressament la combat i l'Estat Soviètic de Rússia es considera avui la personificació més enorme, més viva i més satànica de l'Anticrist.

En parlarem llargament, però per a mostrar-vos que no exagero i que no m'equivoco, no cal sinó veure el periòdic comunista de què parlàvem:

L'Hora d'aquest darrer dissabte, penjat pels quioscos. Vergonya i tristesa és que el nostre país catòlic hagi d'aguantar vilipendis tan greus, perquè ho són tant que hom se sent amb tanta culpa per tolerar-los com els malvats n'haurien de sentir de cometre'ls. *L'Hora*, periòdic amic d'En Jordi Arquer, publica un article d'excitació revolucionària adreçat als de la Minoria d'Oposició Mercantil, esperonant-los per a donar la batalla al Centre, escalfant-los amb aquella literatura roja que els comunistes empenen per a emmetzinar l'ànima del jovent. I a bell seguit i al costat mateix d'aquesta arenga, un dibuix infernal, la injúria més miserable, la caricatura més repugnant que el cervell de Llucifer hagi mai inspirat a un dibuixant sense cor ni vergonya, l'ofensa grà-

fica més horrible que en aquest temps de blasfèmies soviètiques contra Déu i contra Crist s'hagi fet contra la persona adorable de Nostre Senyor Jesucrist Crucificat...

És moltíssim de témer que l'esperit anticristià descobert en aquest dibuix infame, entri fàcilment en la primera entitat de dependents de Catalunya portat per l'host comunista que té per líder Jordi Arquer.

(1) La II Internacional fou transferida d'Amsterdam a Berlín, i després de l'adveniment de Hitler ha traslladat la seu a París. De totes maneres, la seguirem anomenant Internacional d'Amsterdam, per ésser la nomenclatura més antiga i més típica.

(2) *El Matí*, 16 agost.

(3) *Jordi Arquer*. Reflexions sobre el sentimentalisme. *La Nova Revista*, març 1929.

Els cursos de vacances de Ripoll

Foren clausurats el passat diumenge aquests cursos patrocinats per l'Ajuntament de Ripoll i ja plens de prestigi en el tercer any de la seva celebració. Enguany, inaugurats el dia 22 del proppassat juliol, es desenrotllaren amb un interès i una esplendor cada dia creixents, que culminaren en la darrera setmana, extraordinàriament intensa i concorreguda.

Segons nota que ens facilita la direcció dels Cursos, el quadro de professors i lliçons donades ha estat el següent:

Dr. D. Ramon Roquer: 5 lliçons de Filosofia i Pedagogia. Dr. Antoni Griera: 5 lliçons d'Història de la Llengua catalana. Sr. Sebastià Sánchez-Juan: 5 lliçons sobre Gramàtica catalana i estilística. Doctor Eduard Junyent: 4 lliçons sobre Art romànic català.

Dr. Ramon Aramon: 6 lliçons de Gramàtica Històrica del castellà i 6 de Literatura castellana antiga, en les quals foren estudiats el Poema del Cid, Gonzalo de Berceo i l'Arxiprest d'Hita. Dr. Josep Gros: 6 lliçons d'Història de Catalunya, dedicades a Guifré el Pilós i a l'època comtal. Quatre de Literatura Catalana, en les quals foren estudiats els orígens del català literari, Ramon Llull i Bernat Metge.

Dr. Josep Salvat: 5 lliçons de Llengua Occitana i 4 d'Història, dedicades a la croada antialbigesa. Mlle. Maria Baraillé: 3 lliçons de Literatura Occitana, estudiant la personalitat i l'obra del poeta Achile Mir. Dr. Marcel Roscol: 3 extenses lliçons d'Art meridional de França, en les quals foren estudiats amb gran abundància de projeccions els monuments romànics i gòtics de la ciutat de Tolosa.

Les lliçons es donaren a la Biblioteca Mata i a l'Escola Municipal d'Arts i Oficis. Hom pot veure com els temes han estat de debò interessants. Ens consta que no ha estat menys profitós i suggestiu llur desplegament per part dels professors. Els oients han sortit complagudíssims de totes les lliçons.

A més d'aquestes, hi ha hagut quatre conferències extraordinàries. El Dr. Junyent en donà una sobre el Monestir de Sant Pere de Camprodon, amb motiu de l'excursió realitzada pels cursetistes a la dita població. El senyor Ramon Duran i Albesa, del Centre Excursionista de Catalunya, dissertà, molt notablement per cert, sobre la catalanitat de Colom.

El diputat Dr. Soler i Pla, bon amic de Ripoll, parlà mestrirolament al saló de sessions de la Casa Consistorial sobre el tema "Dardanels-Frìgia-Catalunya". Fou molt aplaudit, i el Director dels Cursos, Dr. Griera, aprofità l'ocasió d'aquest acte per regradar-li l'interès que s'ha pres pels Cursos prop de la Generalitat, aconseguint algunes beques per alumnes. Finalment, la conclusió dels Cursos la constituí una magnífica conferència de l'eminent arqueòleg i ex-president de la Mancomunitat de Catalunya senyor Puig i Cadafalc, sobre la portalada del Monestir de Ripoll. Aquesta conferència fou donada a l'atri del Monestir, davant mateix del gran monument romànic i causà gran impressió en la nombrosa concurrència que l'escoltà. Immediatament, l'Alcalde de Ripoll, senyor Zenon Puig, clausurà els Cursos de Vacances.

L'endemà, s'efectuà una excursió a la Seu d'Urgell i Andorra, i visitaren els monuments i indrets més importants de la vetusta ciutat i de la petita República. Els excursionistes, entre els quals hi havia alguns professors i alumnes estrangers, foren acompanyats gentilmente durant tota la diada per l'il·lustre historiador Mr. Pujol Tubau i rebuts en audiència per l'Excm. Sr. Bisbe Dr. Guitart, Copríncep d'Andorra, qui escoltà complagut les paraules de salutació del Director dels Cursos i expressà per ells la més viva simpatia.

Han assistit a totes o a un conjunt de lliçons els següents oients matriculats: Srs. Joan Fonoll, Antoni Cuyàs, Joan Amils, Enric Palau, Francesc Guillemet, Eduard Camp, Joaquim Mainou, Miquel Bosc Jover, Josep M. Vilarnau, Andreu Boussac, Joan Seguy, Andreu Sibot, Ferran Gaudet, Miquel Camarasa, Manuel Feliu, Pere Hortet, Josep Aimerich, Pere i Valentí Muti, Srtes. Encarnació Armengol, Berta Rarosnik, Carme Canyelles, Dra. Francesca Palau, Antònia Serra, Antònia Puig, Dolors Berdió, Cecília Cucxac, Andreua Carbonne, Dionísia Salvat, Josefina Gargalló, Adriana Sirgue, Rosalina Casals, Rnds. Modest Uñó, Marian Palau, Joan Palau, Florenci Ferrer, Francesc Bonada, Llorenç Vilacis, Jaume Vilar, Jacint Claveras, Josep Raguer i Eudald Ferrer. Alguns altres assistiren a alguna lliçó d'especial interès.

L'Apostolat de la Mar

PEL P. BASILI DE RUBÍ

No fa pas molts dies que l'"Osservatore Romano" lloava la labor empresa pel Dr. Brugada en voler organitzar a Barcelona l'obra de l'Apostolat de la Mar.

Encara que la labor iniciada pel zelós i exemplar sacerdot fins ara no consisteixi en altra cosa que a procurar que no manqui als mariners que accidentalment es troben al nostre port la predicació en llengua anglesa, italiana, alemanya, francesa i castellana, en ocasions diverses del mes i en l'església de Santa Mònica; amb tot, l'Apostolat de la Mar exigeix a casa nostra una labor més intensa i més complicada.

A Catalunya, com a altres indrets del món, els marins són immerescudament "els eters abandonats de la família cristiana". No hi ha qui es preocupi d'ells, ni qui atengui, amb vertader esperit apostòlic, les necessitats múltiples, econòmiques, professionals i religioses, per les quals travessa la nostra gent de mar, pescadors i navegants diversos.

La condició de la mar col·loca els marins en peculiars situacions respecte al compliment dels seus deures religiosos, i és enfocant en la seva totalitat aquestes situacions peculiars que cal organitzar a Catalunya, com arreu del món, l'Apostolat de la Mar, l'apostolat dels marins, pels marins, i entre els marins mateixos.

L'obligació de navegar la majoria dels dies festius; el trobar-se, en aquells dies, en ports de llengües diverses; la seva inestabilitat en diferents indrets de la costa; el presentar-se, precisament en diumenge, una mar esplendorosa per a una pesca exuberant, i totes les vicissituds de la vida de cara la mar, fan que els nostres marins, col·lectivament, abandonin les pràctiques religioses, i que la seva característica sigui la ignorància més supina de les veritats de la fe, en la majoria dels casos reemplaçades per les supersticions més cabalístiques i inversemblants.

Entre els pescadors i la gent de mar, a través de la seva natural bonomia, pullula un analfabetisme intel·lectual i un primitivisme religiós indigne d'un món civilitzat i no menys d'una corporació cristiana. Cal atendre definitivament la gent de mar i dotar-la d'una fe robusta, sincera i coratjosa.

Un Rector de la Costa Brava trobà un dia un grumet de mar d'uns quinze anys, antic escolà de la seva església, i li preguntà: "I per què no vénis a Missa?" "Però, senyor Rector —respongué el minyó,— si jo ja sóc marí!" I aquesta és la convenció que regna entre tots els xavals marins bon punt incorporats a les labors professionals dels seus pares.

Cal emprendre's coratjosament l'Apostolat de la Mar.

Cal emprendre l'apostolat dels marins pels marins mateixos.

Com a condició prèvia cal organitzar un Secretariat Social d'informació i propaganda, el qual es captinui de recollir dades i verificar enquestes sobre la condició de vida social i moral de la gent de mar. Cal organitzar immediatament a totes les paròquies de la costa equips de combat i de dirigents que cuitin a formar-se religiosament i professionalment, en Cercles d'estudis, que són els vertaders catecismes de perseverança, el catecisme de la vida, on s'habitua el marí a veure, a jutjar i a actuar, per a poder llançar-se a la conquesta de tots els altres marins de les nostres embarcacions i de les nostres costes.

Cal també anar a l'organització de la Joventut Marina Catòlica (J. M. C.) que amb les seves tècniques especialitzades, diades d'estudi i de revisió, vinguin a ésser la salvaguarda de la fe i de la pietat dels joves i dels vells, dels seus germans de professió i honorable ofici (1).

Cal treballar, en una paraula, per a l'organització de l'Acció Catòlica entre els marins en totes les seves edats, condicions i sexe.

Aquesta és la finalitat primordial de l'Apostolat de la Mar.

Paral·lelament a aquestes organitzacions d'Acció Catòlica cal també muntar un Secretariat de revisió i orientació de les organitzacions mutualistes, de previsió i assegurances i de les organitzacions sindicals entre els marins per a intensificar en elles l'esperit religiós que adés les informava. Cal terminar amb la vergonya que constitueix per als catòlics i per a la gent de mar, el fet que el Sindicat de Sant Pere Pescador (!) de Barcelona és avui per avui, i no pas per culpa dels marins, sinó dels catòlics que els abandonen, un dels sindicats més fàctes i comunistes que existeixen entre les nostres organitzacions professionals.

(1) Consignes de la J. M. C. francesa:

"Ensinstrador J. M. C.:

"La marina serà ço que tu la faràs."

"Tu la faràs a la teva imatge."

"Comença, doncs, per esdevenir un home, és a dir, un home que pensa i que vol."

"Comença, doncs, per esdevenir un cristià, és a dir, un home que viu de la seva fe i que l'estima."

"Després, verifica l'apostolat del marí pel mateix marí. El marí que necessita de tu són tots els altres marins. Tu ets el marí apòstol. Tu ets el que has de fer-te atraient. Tu el que els has de portar Jesucrist. Per tu la justícia i la caritat, per tu la prosperitat en la professió, per tu el millorament moral de les condicions de vida del marí."

"Per tu l'acció coordinada de tots els marins catòlics de bona voluntat. Per tu l'Acció Catòlica esdevindrà una realitat entre els marins."

"Això no és tan difícil com et sembla. Estudia, prega, ora. La marina cristiana tu la faràs, i sense tu ella no existirà pas."

(L'Appel de la Mer)

LABORATORI DE LA PARAULA

PARES! Voleu que vostres fills sords, muts, endarrerits i defectuosos parlin bé i es corregeixin, porteu-los al Laboratori de la Paraula, fundat pel **Dr. BARNILS.**

Carrer Sant Marins, 19 i 21, torre (Tranvies 58 i 17) / Telèfon 74345

La revifalla de la blasfèmia

PER J. CIVERA I SORMANI

En poc temps hem perdut molt en l'ordre espiritual i àdhuc en l'ordre intel·lectual. No es pot negar que la nostra democràcia és mal olent. És una democràcia una mica esparracada. Els homes de l'Esquerra són els responsables de la davallada que ha sofert el nostre poble.

Els qui són una mica observadors s'hauran adonat que la blasfèmia ha fet una revifalla. Tornem altra vegada a sentir ressonar en els aires el so inharmònic de la blasfèmia. Si Maragall, que havia blasmat tan durament els qui tenen el costum de blasfemar, obrís els ulls diria que el nostre poble ha tornat a caure altra vegada a l'abisme de l'abjecció. Es blasfema estúpidament pel gust de blasfemar.

On es nota més la revifalla d'aquesta xacra social és a la muntanya i a la marina. En la majoria dels pobles de la costa es blasfema horriblement. Hi ha una infinitat d'homes que no saben parlar si no blasfemen.

L'altra dia ens trobàvem davant el mar. El cel era intensament blau i l'aigua del mar tenia també una blavor molt intensa. La platja era groga de sol, xopa de llum. Contemplant la meravella del mar que cantava i brillava sota del cel inundat de llum, vaig sentir un goig inefable. Si sou una mica sonfiadors i contempleu la blava planura del mar, i en aquells moments veieu passar un velar amb les veles blanques i inflades, sentireu uns grans desigs de volar dins la llum que cau del cel. La meua ànima era plena de pau, i heus ací que seuen prop meu uns joves del poble i es posen a parlar. En pocs moments van dir tantes blasfèmies que vaig haver de fugir del seu costat. Es trobaven davant de tantes meravelles i, en compte d'admirar l'obra de Déu, blasfemaven horriblement.

Segurament en cap poble del món no es blasfema tant com a la nostra terra. ¿Com voleu que el poble parli bé, si els qui haurien de donar bon exemple, en compte de donar llum, donen fum? Escolteu com parlen certes autoritats. Heu de fer un esforç imaginatiu per no creure que els qui parlen són uns trágicners mal parlats. Caldria estudiar la relació que té l'ideari esquerrà amb les incorreccions de llenguatge.

Cal reconèixer que alguns esperits selectes han treballat molt per a foragitar la blasfèmia de la nostra terra i que han reeixit en molts aspectes; però tot el que s'ha fet ha estat ineficax. Han sembrat al marge d'un torrent, i ha vingut la torrentada i l'aigua furient s'ha emportat la bona llavor. Després de tant de temps de bregar, la gent segueix blasfemant amb una gran inconsciència.

Perdrem el temps si diem als blasfems que han de parlar bé perquè fa més bonic parlar correctament. Per a foragitar la blasfèmia no podem invocar raons d'estètica. Aquest és el defecte cabdal dels homes de l'Acció Francesa. Maurras es pagà, però respecta la religió catòlica perquè és bonica la seva estructura. Li plau únicament la part externa del catolicisme. Els joves, diu, han d'ésser bons i s'han de conduir bé per un gest d'elegància. Tots sabem els estralls que han causat aquestes doctrines en la

vida espiritual de França. Els joves que per raons d'estètica han d'ésser bons s'han col·locat en front de Roma. Heus ací les conseqüències de donar únicament importància a la part externa del catolicisme. Quan aquest no passa de l'epidermis, hom cau fàcilment a l'abisme de l'error. En canvi, si porteu dins de l'ànima la llum de Crist, esdevindreu invencibles.

No volem pas atribuir aquests defectes als homes que han treballat a la nostra terra per aconseguir l'extirpació de la blasfèmia. Proclamem ben alt que són tots ells uns bons cristians i uns homes benemèrits.

El que volem fer constar és que, invocant raons d'ordre estètic, mai no aconseguirem que la gent deixi de blasfemar. La nostra gent parlarà bé quan estimi Déu i conegui la grandesa del cristianisme.

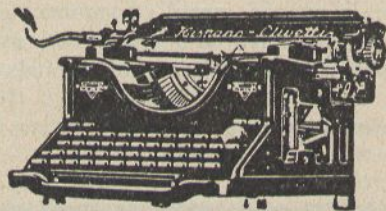
Hem, doncs, de treballar ardidament per aconseguir la cristianització del poble. No hem de parlar-li amb eufemismes, sinó que li hem de dir clarament que volem que sia cristià.

Reconeixem que la tasca és feixuga, però hem de posar totes les nostres activitats al servei de la causa de Déu. Hem estat molt de temps dormint, perquè hem cregut que tothom era dins de la nostra cleda. Ara que ens ha despertat la realitat, ens adonem que hi ha molta més gent a fora que no pas a dintre.

Si aconseguim que el poble conegui la influència benefactora del cristianisme, la paraula brollarà pura dels llavis dels homes. No sentirem en els aires l'espetec de la blasfèmia. La nostra paraula esdevindrà sonora i elegant.

És endebades que intenteu fer florir un roser dintre d'una bauma. Les flors únicament s'obren dins de la llum. El mateix passa en l'ordre espiritual. ¿Com voleu que doni flors un esperit embolcallat de tenebres? No esperem que parlin bé els homes que no porten a dintre ni un rajolí de llum. En canvi si la llum de Crist penetra dins de nosaltres, esdevenim purs i nobles i ens floreixen dintre de l'ànima les roses enceses de la caritat.

Voleu, doncs, que la gent parli bé? Feu penetrar la llum de Crist dins l'ànima del poble, i ensenyeu els homes materialitzats a estimar Déu.

Hispano Olivetti M. 40

La màquina de qualitat SUPREMA a un preu RAONABLE
FABRICADA A BARCELONA
Guanyadora del Campionat de Mecanografia de Barcelona

Via Laietana, 37 - Tel. 14734 - BARCELONA

EL MOVIMENT SOCIAL

Els infants depauperats

El "Committee against Malnutrition", recentment fundat a Anglaterra, ha celebrat la seva primera reunió pública. La cèlebre revista mèdica *The Lancet* publica una interessant informació sobre la dita reunió.

El President del Comitè, sir Gowland Hopkins, membre de la "Royal Society", digué entre altres coses: "La tasca social més important de l'hora present consisteix a aconseguir que totes les classes del poble anglès siguin suficientment alimentades. Això em sembla molt més important que la construcció de cases que responguin a totes les exigències de la higiene moderna. És preferible viure en un estatge sense confort i nodrir-se bé, que viure en una casa confortable i alimentar-se insuficientment. Ningú no pot negar que els lloguers elevats — conseqüència de la política de construccions higièniques — han produït una minva en la qualitat i en la quantitat de l'alimentació de les classes treballadores. En les actuals condicions econòmiques, la manca de nodriment de les classes populars angleses pot esdevenir catastròfica.

A Bermondsey, el doctor Stella Churchill, membre de l'esmentat Comitè, ha fet un reconeixement de tots els infants d'un mes a un any d'edat. Mentre els infants d'un mes, en una proporció del 70 per cent, tenien un pes normal o superior al normal, els infants d'un any únicament arribaven al pes normal en una proporció del 30 per cent. És un fet, doncs, que els infants s'amagrexen després del període de l'alletament. Quan la llet maternal deixa d'ésser aliment de l'infant, la minva d'alimentació esdevé la regla general.

Quan a l'edat de sis anys van a l'escola tenen una constitució molt feble. La majoria són raquítics, tenen una caixa toràctica poc desenrotllada, i són exposats a sucumbir sota qualsevol infecció.

Són aquests nois mal alimentats que augmenten el contingut de tuberculosos; i les noies que es desenrotllen amb aquestes condicions, quan es casen esdevenen un factor important de mortalitat.

El doctor Stella, referint-se al caràcter crònic de la fam de certs medis de la població anglesa, diu:

"Certament que hom no veu morir de fam pels carrers les dones i les mares; però ningú no pot negar que en les famílies pobres són les dones les que s'alimenten més malament. Per dir-ho d'una manera clara i precisa, direm que viuen constantment en un estat de semi-fam. Si una d'aquestes dones esdevé gràvida, és incapaç de suportar els efectes del seu estat. En la majoria dels casos, el deslliurament és laboriós i es troben en perill de perdre la vida. No cal dir que els infants d'aquestes dones mal alimentades fan més greu el problema de la mortalitat infantil. El subsidi de dos xelings setmanals és insuficient per aquestes pobres dones. Amb un subsidi tan mínim equival a fer-les morir de fam.

Hom ha pogut fer una curiosa experiència a Escòcia. Als infants mal alimentats hom els ha donat una sobre-alimentació, per a comprovar si aquesta

mesura dietètica podia compensar la manca dels principis alimenticis indispensables. El resultat de l'experiència ha estat nul. Hom ha pogut constatar que els infants sotmesos a aquesta experiència es trobaven ja en un estat de desnodiment tan avançat que malgrat el tractament, llur estat de salut era tan dolent com el dels altres infants mal alimentats.

Si el poble anglès es troba en aquest estat de depauperació, calculeu com es deu trobar el nostre. En les grans ciutats trobaríem una infinitat de famílies que, degut a l'alimentació insuficient, estan exposades a les malalties més greus. També en trobaríem a la pagesia. La manca de menjar i l'excés d'alcohol produeix l'idiotisme.

L'alcohol fa grans estralls entre la nostra pagesia. Creuen que no els fa mal perquè després de beure segueixen aguantant-se fermes. Encara que no trontollin, l'alcohol a més d'originar diverses malalties de molta gravetat, produeix un desequilibri mental. Moltes vegades haureu trobat homes i dones aparentment normals que es troben en un estat d'idiotisme.

El problema de l'alimentació té més importància del que hom suposa. No espereu res d'un poble mal alimentat.

En aquests moments que existeix una crisi industrial que paralitza el treball, cal que ens preocupem dels obrers exposats a morir-se de fam. La depauperació influeix àdhuc en l'augment de la delinqüència. Un home que no menja no estima la vida, i el qui no l'estima no té por de perdre-la col·locant-se al marge de la llei.

Un home que viu bé i que pot constituir una família, difícilment s'aparta del camí de la legalitat.

El perfecte nodriment dels infants té una gran importància en l'ordre social, perquè si s'alimenten malament tindrem una societat malalta. Augmentaran les malalties que causen tants d'estralls a la humanitat, i tindrem una generació pobra i depauperada.

Els treballs que estan realitzant els anglesos per a salvar els infants depauperats ens han de servir d'exemple. — J. C. i S.

Cerebrino Mandri

És cosa de casa i que ha traspassat les fronteres d'Espanya. El CEREBRINO MANDRI contra el dolor és de tot el conegut, bo i millor.

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.

Provença, 203 - Barcelona

L'Encíclica "Rerum Novarum"

La pretesa socialització de la propietat privada

VII

TEXT: *El fals remei: el Socialisme.*

- A) *En què consisteix.* Per a remeiar aquest mal, els socialistes:
- a) després d'excitar en els obrers l'odi envers els rics,
 - b) pretenen que és precis acabar amb la propietat privada i substituir-la per la col·lectiva, en què els béns de cadascú siguin comuns a tots,
 - 1 tenint cura de llur conservació i distribució els que regeixen el municipi o tenen el govern general de l'Estat. Fent passar els béns de les mans dels particulars a les de la comunitat, i, després, repartir aquests béns i llurs utilitats amb igualtat perfecta entre els ciutadans, creuen que podran guarir la malaltia present (1).
 - 2

1. El Socialisme és aquell sistema que nega el dret de propietat privada. Segons Cathrein, el Socialisme "és aquell sistema econòmic que tracta de lliurar a l'Estat la propietat inalienable de tots els mitjans de treball i d'organitzar, mitjançant l'estat democràtic, la producció i la distribució de tots els béns que fins ara han estat objecte del comerç i de la indústria".

2. El Socialisme i el Comunisme tenen les mateixes doctrines i les mateixes finalitats. Es diferencien en els mètodes més o menys violents. Podríem dir que el Socialisme és una mena de Comunisme.

3. El Comunisme pot ésser negatiu i positiu. Negatiu en el sentit que res no és de ningú. En aquest sentit, al començament del món no hi havia propietat privada. Tot era de tothom, perquè no era propietat de ningú.

El Comunisme positiu és quan els béns materials no són propietat dels particulars, sinó de la comunitat. Aquest comunisme pot ésser absolut o moderat. Absolut quan la propietat, la producció i la distribució pertanyen a la Comunitat; com en les comunitats religioses. Moderat quan solament els béns productius (fàbriques, etc.) pertanyen a la comunitat. Pot ésser anarquista o socialista. Anarquista si els béns productius pertanyen al municipi o a les societats de treballadors (Comunisme pròpiament tal). Els socialistes volen que els béns productius passin a ésser propietat de l'Estat. Hi ha dues classes de socialistes: uns que volen que la propietat passi a l'Estat paulatinament, per una transformació política, legislativa i democràtica; i altres d'una manera instantània i per procediments de violència (el bolxevisme rus).

(1) *Rerum novarum*. Foment de Pietat. 1933. P. 6.

BIBLIOGRAFIA: CATHREIN, *El Socialismo*, Madrid, 1891; VERMEERSCH, *El Socialismo y la propiedad privada*; WINTERER, *El Socialismo contemporáneo*; BIEDERLACK, *La cuestión social*; LLOVERA, *Sociología cristiana*, Luis Gili, 1934, p. 298 i sgs.

4. Per Carles Marx, el valor d'un objecte fabricat s'infereix únicament pel treball que l'obrer hi ha posat. El treballador és explotat no donant-li tot el que li pertoca pel seu treball. D'ací deriva la necessitat i la legitimitat de la lluita de classes, que terminarà finalment amb la desaparició del capitalisme.

5. El Socialisme, tant com l'odi a l'home que posseeix, fomenta l'odi al desnivell de condició. Vol la igualtat en tots els ordres. D'on no li interessin les condicions professionals de l'obrer i del patró, sinó que tota la seva lluita i apassionament és per a assolir la igualtat de classes.

6. No és igual el Socialisme antic i el modern. La tendència moderna és abandonar les fórmules i els principis de Carles Marx. Així ho fa Enric de Man des del seu llibre *Más allá del marxismo*, considerant que la lluita de classes, més que de l'estat d'injustícia burgesa, deriva del doble sentiment d'explotació i d'opressió. D'explotació en quant existeix un desequilibri entre els neguits de la classe obrera i la seva realització. D'opressió degut al baix concepte que es té avui de la vida del treball i de la humiliant condició dels sense-feina. No creu que hi hagi en els obrers l'esperit de solidaritat humana, car tots els moviments obrers es manifesten essencialment nacionalistes; dóna gran importància a les valors espirituals i religioses, i creu en una redempció quasi messiànica de les classes treballadores. Antonelli, en els seus llibres sobre el Socialisme, i Deat des de *Perspectives socialistes* ben poca menció i cabal fan de les teories de Carles Marx.

7. A Catalunya i Espanya les organitzacions obreristes anti-capitalistes poden enquadrar-se de la manera següent: *Partit Socialista Espanyol*, adherit a la II Internacional d'Amsterdam, amb dues marques tendències, una de moderada capitanejada per Besteiro (U. G. T.) i una altra de simpatitzant amb el comunisme autoritari, capitanejada per Largo Caballero; *Unió Socialista de Catalunya*, de tendències anàlogues a l'anterior, però amb caràcter autonomista; *Bloc Obrer i Camperol*, partit comunista autoritari, marxista al cent per cent, capitanejat per Maurín i Miravittles; *Partit Comunista Espanyol* (sovieta ortodox); *Esquerra Comunista*, capitanejada per Nin; *Sindicalisme Anàrquic Llibertari* (C. N. T.), avui totalment dominat per la F. A. I.; *Grup Trentista* (d'oposició a la F. A. I.), capitanejat per Pestaña i Peiró; *Unió Rabassaire de Catalunya*, capitanejada primerament per Companys i ara per l'Aragay.

QÜESTIONARI:

1. Què és el Socialisme?
2. És igual Socialisme i Comunisme?
3. Quantes classes hi ha de Comunisme?
4. Quin és el concepte del Socialisme de Carles Marx?
5. Vol l'odi al que posseeix o l'odi a la desnivellació de classes?
6. Quina és la moderna conceptualització del Socialisme?
7. Com classificaríeu els partits socialistes i comunistes a Espanya i Catalunya?

Sobre coses importants

Converses d'estiu

"Dios los cría — diuen els castellans — y ellos se juntan." I, en efecte, a cada població on hi ha colònia estiuenca, la gent forastera es reuneix a colles, formades, *casualment*, per persones d'identica ideologia i de costums semblants.

La tarda ha estat ensopidora, però un ventijol fresquet i un cel clar preparen una hora baixa deliciosa. Entre els companys de "penya" les converses comencen d'animar-se:

— Jo no m'explico això que ha passat. Encara que a Catalunya, guanyant, ens "birlaren" les eleccions a Corts, l'últim novembre, en la resta d'Espanya, la majoria catòlica fou aclaparadora i, no obstant...

— És veritat — respon un altre, — tampoc no sé explicar-m'ho jo. Si el conglomerat esquerrà hagués estat al nostre lloc, al 19 de novembre, no hauria acabat l'any sense una contrarevolució radical. ¿És que els nostres vots són de tercera classe i els seus de primera?

— Home...! la nostra santa prudència!... que és una santa que no figura al calendari esquerrà...

— *Audaces fortuna juvat*... — afegeix un contertuli que sap llatí.

— Què voleu que us digui! El "tinglado" polític, nosaltres, l'entendem poc; no està fet per a nosaltres. És cosa d'ells i feta només que per a ells. És veritat que ací a Catalunya, hi ha homes d'Estat, alguns d'ells notables, i legions de satèl·lits de bon esperit ciutadà i ben ensinistrats per a fer valer arreu llurs drets de tota mena, però, arriben per l'altre cantó els "jóvenes bárbaros", o els "escamots" salvatges, o els "governants esquerrans", i amb un tres i no res ho engeguen tot en orris, "sigui com sigui" i "costi el que costi", a cops de puny o a trets de pistola. I com que nosaltres no podem fer ús de la violència...

— Ep, ep!... a poc a poc! — salta un de trascantó: — el dret de defensa és natural...

— És veritat — insisteix l'altre, — però nosaltres eduquem la nostra gent per a les lluites cíviques, mentre que els esquerrans eduquen llur gent, ja semibàrbara instintivament, per a les lluites sagnants, i això explica que quasi sempre ens toqui perdre...

Com que les conseqüències de les premisses sentades podien pertorbar l'ambient beatífic d'aquella hora baixa, deliciosa i gairebé solemnia, el més vell de la colla va fer una discreta virada en la conversació, dient-hi també la seva. I la seva fou la següent:

— Parlant de tot, jo, per la meua part, ço que voldria saber és el misteri que passa al redós de la qüestió de la Llei de Conreus, abolida pel Tribunal de Garanties. ¿Com és que persones i diaris que

al principi (abans o després de la sentència del Tribunal de Madrid), blasraven i condemnaven, irats i sense treva, aquesta llei, tot d'una afluiaren fins a aconsellar treves entre els "robats i els lladres", i procuraren apaivagar les naturals indignacions de les persones espoliades, o merament justes? ¿Què redimoni va ficar-se dins d'aquesta tan neta i senzilla qüestió que pogués enterbolir-la i fer-la sospitosa d'apassionada exageració o de poc justificada repulsa per part dels propietaris iniquament espoliats?

— És que, de vegades, sobre els interessos estrictes de la veritat i de la justícia, s'aixequen els de la convivència, política o social, davant dels quals claudiquen fins homes que semblarien integerrims.

I no parlem dels interessos particulars...

Aquesta sentenciosa cloenda d'un dels més assenyats de la colla deixà meditatiu i mut tot l'auditori.

De quins interessos es tractava? Ningú no volgué esbrinar-ho.

I ara, uns quants paràgrafs sobressortints de la conversa:

"Quan se sàpiguen i s'escriguin les interioritats i intimitats dels greus esdeveniments que estem vivint, se sabran coses que ens faran escriuir."

"Hi ha, veritablement, actituds inexplicables, actuacions inversemblants, silencis indignants, al voltant d'aquesta qüestió dels Conreus."

"Si tothom, principalment els portantveus de les classes directores, obrés rectament i a la llum del dia, i parlés clar i català, no estaria la nostra gent tan aclaparada i tan desorientada."

"S'estan malmetent moltes energies i perden ocasions precioses, per la falta d'un pla d'acció ben concebut, i ben coordinat, sobre els problemes cabdals presents."

"Ara mateix sembla que entre els catòlics militants s'ha perdut l'esma de la combativitat victoriosa, que no té més que dos suports: la unitat i la decisió."

"Sense unitat i sense decisió, campanya perduda."

"Per a les esquerres, no existeix el riu Ebre... *Intelligenti pauca*..."

Així anava parlant-se, tot retornant a casa entre dos foscants en la colla consabuda, i duia el timó de la conversa el més vell de tots.

— Per això s'explica — l'interrompé un dels companys — allò que dèiem al principi: ¿Com és que una victòria tan esclatant i abassegadora, — la del 19 de novembre últim, — ha obtingut tan pocs i tan minsos resultats?

¿Qui es recorda ja de les reivindicacions catò-

liques formulades en aquella grandiosa campanya electoral? Aquestes reivindicacions haurien de figurar en cada número de les nostres publicacions. *Oportune et inoportune*, per fas o per nefes, la nostra premsa hauria de recordar continuament als seus lectors que les Escoles públiques que paguem els catòlics amb els nostres diners, estan en mans del Maligne i dels seus corifeus; que la sagrada Imatge de Jesús Crucificat està exiliada de dites Escoles; que els catòlics hem estat despullats indirectament, però efectivament, de la propietat de tots els béns de l'Església, ara en poder (segons llei) de l'Estat; que aquest Estat s'ha tornat laic i està laïcitzant tota la vida ciutadana; que els catòlics hem estat expulsats de les vies públiques i arreconats als temples que encara no ens han cremat; que no tenim més llibertats efectives que les de pagar els impostos i contemplar com viuen, opíparament, sense cap fre, els nostres enemics, els enemics de Crist, mentre nosaltres ens arruïnem...

* * *

Ja era ben bé fosc quan la colla d'estiuejants quedà virtualment dissolta. Però abans de donar-se el darrer "bona nit" un dels més callats fins aleshores

pregunta, quasi confidencialment, al portantveu de la reunió:

—¿I quin remei hi veieu, mestre, a l'angoixosa situació actual de Catalunya? ¿Qui l'hi fa donar un tomb com el que donà la resta d'Espanya el 19 de novembre, si l'Esquerra ho té tot a les seves mans: el Govern, el Parlament, els Municipis principals, el Dret foral, la força coactiva, la magistratura, la justícia municipal, les arques públiques, la premsa infrenada, les masses populars turbulentes, tots els mitjans de seducció, sense que la seva viciosa voluntat tingui més norma ni més límits que la seva sobirana apetència, ni compti amb personal capacitat per a millorar de condició i fer punt en la terrible davallada?

Feren pausa llarga, tots dos, com si volguessin prendre peu per a una altra passejada, però un i altre es veieren encongits per l'hora i, sobretot, per l'acaparadora magnitud i gravetat de tan espantós problema.

I ho deixaren per a un altre dia.

Però ni l'un ni l'altre no entrellucaren, segurament, la solució.

Ara, per fi, hi direm la nostra: ¡Déu Nostre Senyor féu guaribles les nacions!

PER J. J. C.

La Federació Internacional dels Sindicats Cristians d'Empleats

La Federació Internacional dels Sindicats Cristians d'Empleats celebrà el seu V Congrés Internacional, a París, els dies 29 i 30 de maig darrer.

Prèvia lectura del report moral s'acordà l'admissió com a membre corresponsal de la Federació, de l'entitat "Unió de Dependents d'Acció Social Popular" de Barcelona. Actualment la Federació compta amb entitats afiliades a Àustria, Bèlgica, Espanya, Finlàndia, França, Hongria, Països Baixos, Polònia, Suïssa, Txecoslovàquia i Iugoslàvia, amb un total de 130.000 inscrits.

La resolució adoptada en relació amb l'activitat desplegada per la Federació Internacional des del seu darrer congrés, celebrat a Munic en 1929, fou la següent:

"El congrés

constata amb satisfacció, després d'haver-se assabentat del report moral, que la Federació ha desple-

gat, durant els anys darrers, una activitat particularment fecunda en el camp social internacional, que és el seu,

exposa la convicció que les dificultats actuals fan més necessària que mai la continuació, per tots els sindicats d'empleats de tendència cristiana, d'una acció internacional enfocada a la defensa dels principis i a la salvaguarda dels interessos que els són comuns,

manifesta novament la seva adhesió a l'obra de progrés social i humana empresa per l'Organització internacional del Treball, els esforços de la qual esdevenen més meritoris i indispensables en virtut d'aparèixer més aspra, en matèria econòmica, la competència internacional,

convida insistentment totes les organitzacions afiliades i tots els sindicats d'empleats de tendència cristiana, a sostenir enèrgicament els esforços de la Federació internacional."

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

¿Quin és el concepte cristià del sindicalisme, i com ha d'organitzar-se i actuar?

(Continuació)

Aclaracions

En el document anterior Pius X diu que aquesta mateixa doctrina l'ha declarada Ell mateix amb freqüència quan se li ha presentat ocasió en un o altre país.

Creiem que un dels casos més remarcables d'intervencionisme de Pius X en aquesta classe de qüestions, fou amb motiu del greu conflicte que tingué dividida Alemanya, en el seu temps: Colònia defensant i establint els sindicats interconfessionals; Berlín donant la preferència als sindicats exclusivament catòlics. Llarga i aferrissada fou la lluita, i vivíssima la polèmica que amb motiu d'aquests diferents punts de mira sostingué la premsa alemanya, i la polèmica repercutí en la premsa d'altres nacions. Finalment les associacions sindicals interconfessionals foren tolerades a Alemanya, per raons de les seves circumstàncies especials: es notà, però, i quedà ben remarcada una forta preferència en favor dels sindicats "que prenen per principal base la religió catòlica i que segueixen obertament les directives de l'Església".

Precaucions per a casos excepcionals

I quan aquests casos especials es presentin i s'hagi de "tolerar i permetre que els catòlics siguin membres d'associacions interconfessionals", per tal que aquesta tolerància pugui ésser mantinguda cal "que no deixi, per raó de circumstàncies noves, d'ésser justa i oportuna", com afirma a la Carta que anem comentant.

A més a més, vol la Sagrada Congregació del Concili que els fidels que són membres de sindicats interconfessionals formin part d'associacions catòliques obreres, molt útils, quan estan ben dirigides "per a mantenir la fe veritable, defensar la sana moral i nodrir les ànimes amb els socorsos de la pietat".

Una altra precaució s'imposa i és que "aquests sindicats interconfessionals es prohibeixin tot el que no estigui d'acord amb la doctrina de l'Església. Llurs escrits, llurs paraules, llurs actes no han de presentar res que, sota aquest aspecte, tingui res a desitjar".

Adhuc, "a títol excepcional" autoritza la mateixa Congregació una coalició, un *tractat*, un *càrtel* amb els socialistes, però indica també que això solament pot fer-se "amb la condició que es faci únicament en determinats casos particulars, que la causa que es vol defensar sigui justa, que calgui aquest acord temporal, i que siguin preses totes les precaucions per a evitar els perills que poden provenir d'una tal aproximació".

Això mateix ensenya el *Codi Social* de Malines que en el número 96, després de remarcar que el sindicat professional catòlic, tant l'obrer com el patronal, ha de subordinar-se, en el que pertoca a la moral, als principis del catolicisme i a les direccions

de l'Església, diu que "això no impedeix als sindicats cristians de celebrar momentàniament, i sobre qüestions particulars, aliances amb sindicats que prenen la seva inspiració en altres fonts, o actuen amb un esperit diferent, mentre s'evitin tots els perills per a la fe i la sana moral que aquestes aproximacions podrien comportar si fossin massa íntimes o de massa durada".

Sigui, però, la que es vulgui la lliçó que es desprèn d'aquestes concessions, la veritat és que l'Església Catòlica, atenent principalment els interessos de la fe i de l'esperit, sense desatendre els materials i del cos, vol que siguin els catòlics els que formin i dirigeixin les seves associacions i sindicats.

IX

EXHORTACIÓ A LA UNIÓ I A LA CARITAT

Setena i darrera norma pràctica

"L'Església recomana la unió de tots els catòlics per a un mateix treball, dintre els lligams de la caritat cristiana."

Altra vegada fa ressonar la Sagrada Congregació del Concili la gran veu de Lleó XIII, en confirmació de la seva darrera norma. Vertaderament fou un vident el gran Papa dels obrers, com s'ha pogut comprovar en el decurs d'aquest pobre comentari, car les seves ensenyances s'adiuen plenament als nous problemes que ha plantejat la qüestió social.

És que l'Església té una força vital adaptable a totes les qüestions que es presentin en el camí de la humanitat cap a una major civilització, i tot cercant de fer prevaler en les relacions del capital i el treball el respecte a la persona humana, i la primacia de l'espiritual sobre el material, donem, ensems, satisfacció a les més profundes aspiracions dels obrers, i així resulta d'una evidència incontrovertible la veritat que el refer l'ordre social cristià és la manera més segura de refer un ordre social el més just i el més humà.

Paraules de Lleó XIII

Són de l'Encíclica "Graves de Comuni" i diuen així: "En veritat la situació ho reclama i ho reclama imperiosament. És, per cert, massa extens el camp de misèries que contempen els nostres ulls; són massa paoroses les amenaces de funestes pertorbacions que té suspeses sobre els nostres caps la força cada dia més creixent dels socialistes."

I ço que reclama aquesta situació que deia Lleó XIII, i avui potser encara més imperiosament, és, com diu la Carta, en aquesta última norma: "La unió de tots els catòlics per a un mateix treball, dintre els llaços de la caritat cristiana."

Vegin encara quins elogis fa de la caritat el mateix Papa en l'encíclica "Rerum Novarum" i que addueix també la Sagrada Congregació: "Tan sols d'una efusió abundant de caritat es pot esperar la

salvació. Ens referim a la caritat cristiana que resumeix tot l'Evangeli i que, disposada sempre a sacrificar-se en favor del pròxim, és antídoto segur contra l'arrogància del segle i de l'amor exagerat de si mateix; virtut de la qual l'Apòstol Sant Pau ha descrit les funcions i característiques divines amb aquestes paraules: "La caritat és pacient; és benigna; no busca el seu propi interès; tot ho sofreix; ho suporta tot."

Exhortació de Pius XI

La fa en acabar la "Quadragesimo Anno" amb aquestes paraules: "Ningú no ignora quantes i quans grans obres s'ha emprès arreu el zel incansable dels catòlics, sigui ordenades al bé social econòmic, sigui en la vida escolar i religiosa. Però aquesta admirable i laboriosa acció no rares voltes resulta menys eficaç per l'excessiva disgregació de les forces. Uneixin-se, doncs, els homes de bona voluntat, tots els que, menats pels Pastors de l'Església, volen combatre aquest bo i pacífic combat de Crist; i tots sota la guia i magisteri de l'Església, segons la intel·ligència, les forces i la condició de cadascun, procurin d'alguna manera contribuir a aquella restauració cristiana del consorci humà, començada per Lleó XIII amb l'Encíclica "Rerum Novarum"; no cercant-se ells mateixos ni els seus propis interessos, sinó els de Jesucrist (Conf. Filip. II, 21); no pretenent imposar les pròpies idees, sinó disposats, per bones que siguin, a renunciar-hi, si un major bé comú sembla que així ho demani: per tal que en totes les coses i sobre totes les coses, regni Crist, imperi Crist, "al qual sigui honor i glòria i potestat, per sempre" (Apoc. V. 13).

Remarques finals

Les normes fins ací analitzades donarien, ben aplicades, plena solució a tots els conflictes socials possibles. En aquesta última es recomana, d'una manera especial, la caritat, no s'exclou, però, la justícia, i justícia i caritat són i seran sempre la clau per a obrir totes les portes que condueixen al palau de la vertadera civilització, de la vertadera pau humana.

S'ha de predicar i practicar la caritat, en tots els ordres i aspectes de la vida, és cert; i així ho fa i ho vol l'Església; però tampoc no s'ha de menyspreuar la justícia, en tots els ordres i amb totes les seves conseqüències.

Potser ens hem perdut, els catòlics en general i també, per què no dir-ho?, els sacerdots, en preconitzar massa exclusivament el deure de practicar la caritat per part dels rics, recomanant, ensems, resignació i paciència per part dels pobres. Excel·lents coses són aquestes; però per a resoldre les qüestions socials són insuficients, majorment en el camp sindical.

Mai no direm prou alt i prou clar que la doctrina social catòlica defensa també i posa i deu posar en el seu lema la paraula "justícia", que entra també de ple en l'actuació del sindicalisme cristià.

La mateixa Sagrada Congregació del Concili en la Carta que acabem d'analitzar, després de les set normes generals que hem vist, diu que "cal impregnar — saturar — l'acció sindical de l'esperit cristià, fet de caritat, de justícia i moderació".

Una altra recomanació que cal tenir molt en

compte fa la Sagrada Congregació del Concili en aquesta Carta, i que consignarem per acabar aquest pobre comentari que n'hem fet.

Bo és que es multipliquin les obres econòmiques i socials, moralitzadores i caritatives a favor del proletariat. Bo és que augmenti el nombre d'associacions professionals catòliques, i sindicats d'esperit cristià. Que creixi continuament la massa dels seus associats, tant dels estaments patronals com dels obrers, resolts decididament a unir-se "per a un mateix treball, dintre els lligams de la caritat cristiana", més per a esdevenir millors que no pas per a esdevenir més rics.

Cal, però, que llurs dirigents ajuntin a llur feina llur ciència religiosa, "un coneixement pràctic suficient de les qüestions tècniques, professionals i econòmiques", com diu textualment l'esmentada Congregació; car, avui, no n'hi ha pas prou de seguir el lema: *Pa i Catecisme* o aquell altre: *Caritat i Resignació*; lemes certament molt cristians, sublims i tot, però incomplets. Avui el mot d'ordre dintre el camp de l'acció social catòlica és, ha d'ésser: *Caritat i Justícia*, o més ben dit encara: *Justícia i Caritat*; i per a poder aplicar o procurar l'aplicació dels postulats de la justícia, és imprescindible un coneixement, com més perfecte sigui, millor, de les qüestions que recomana, com hem vist, la Sagrada Congregació en aquesta històrica Carta que tant ha influït ja i va influïnt, cada dia més intensament, en l'organització del Sindicalisme arreu del món.

X

¿Com ha d'organitzar-se i actuar el sindicalisme cristià?

Amb el pobre comentari que acabem de fer a les set normes de la Sagrada Congregació del Concili queden a bastament indicats el camí i l'actuació que ha de seguir el sindicalisme, si vol merèixer i tenir en realitat el nom i l'esperit de cristià. Creiem, però, convenient, i ben oportú en l'actual ressorgiment de l'organització sindical nostra, ampliar una mica més encara aquesta matèria pertinent a l'estructuració i actuació del sindicalisme netament cristià.

L'organització sindical

Cal remarcar d'antuvi que, en parlar de l'organització dels sindicats, no és pas el nostre intent d'indicar, ni que fos en resum, les lleis pertinents a la sindicació i vigents actualment a Espanya. Qui les vulgui conèixer les trobarà mestriolament resumides en la setena edició del *Tratado elemental de Sociología Cristiana* que acaba de publicar el canonge Llovera, en els Escolis: "L'associació professional en la legislació espanyola", i "La vigent organització social del treball a Espanya" — pàgines 221 i 226 respectivament—.

Tampoc no volem entrar en detalls sobre el programa d'organització i d'educació que han de desenvolupar els sindicats cristians, com ho fa amplament el P. Arend, S. J. en les pàgines 244-264 i 295-317 de la seva esmentada obra *La Nature, l'Organisation et le Programme des Syndicats ouvrieres chrétiens*; cosa que, per altra part, en certa manera, ja queda indicada en el comentari precedent.

(Seguirà)

FOMENT DE PIETAT. Duran i Bas, 11. BARCELONA

Esdeveniment sensacional

Ho és certament en molts sentits l'aparició del llibre

MEMÒRIES D'UN CABALER

PER

JAUME RAVENTÓS

Il·lustracions de J. G. Junceda

Voleu conèixer i fer conèixer l'excés i la força de la vida patriarcal en l'antiga masia catalana?
 ¿Voleu gustar intensament i de casa estant la vida forana amb totes les seves emocions i les seves placideses?
 ¿Voleu ser captivats dolcissimament per l'interès d'una novel·la amb dites i sentències que són nodriment sanitos de l'esperit?

Compreu, llegiu, propagueu: MEMÒRIES D'UN CABALER.

Més de 400 pàgines. — 120 dibuixos d'En Junceda

Una artística i alegre coberta a diverses tintes.

Un llibre esplèndid. — Un present riquíssim.

MEMÒRIES D'UN CABALER

En rústega: 4'50 ptes. Enquadernat en tela, 6 ptes.

En la Diada del llibre ha constituït enguany un èxit de llibreria

QÜESTIONS D'ARA

EXPOSICIÓ I DEFENSA DE LA VERITAT

pel Dr. Josep Roura, Prev.

Esperits nobles defensors de la veritat catòlica, fervorosos propagandistes del bé, jovent apòlogista d'ambdós sexes, alleluia! En el llibre "Qüestions d'ara" tindreu l'arma més certera i manejable per a batre sense retop els enemics de la nostra fe, tant si es presenten descaradament ateus, com si es volen tapar la cara amb la desacreditada carota de tots els laïcismes.

L'obra duu un pròleg de presentació escrit per Mn. Eudalt Serra i Buixó, i el llibre és bellament encobertat amb un artístic dibuix allegòric de gust discretament modern.

Preu: 3 ptes. en rústega. Enquadernat en tela, 5 ptes.

Últimes publicacions de l'Oficina Romànica

RAMON LLULL

L'opuscle en vers sobre el Pecat d'Adam

(Edició crítica)

1 pta.

Bibliografia de la llengua i literatura catalana

Fascicle IV (1931-1932)

2 ptes.

Anuari de l'Oficina Romànica

Vol. V (1932)

27 ptes.

M. DE MONTOLIU

Breviari Crític

Vol. IV (1929-1930)

6 ptes.

Amb motiu de les festes que es fan a Catalunya celebrant la Beatificació del Pare Claret, «Foment de Pietat» publica una segona edició i amb onze gravats de pàgina sencera la

Vida compendiada del Beat Anton M.ª Claret i Clarà

pel P. JOSEP SIRVENT

Missioner del Cor de Maria

60 pàgines i 11 gravats de pàgina

Preu: 40 cèntims

Joan BUSQUETS

MESTRE EBENISTA i TAPISSER
DECORADOR

**MOBLES i OBJECTES
D'ART i DE FANTASIA**

AGENCIAMENT D'INTERIORS
MODERNS i D'ESTIL

ESTUDI, TALLERS i EXPOSICIÓ:
PASSEIG DE GRÀCIA, 36
TELÈFON 16825
B A R C E L O N A

A TENES — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. A. G. — Barcelona

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

Catalunya Social?

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.ª
BARCELONA